

то ѝ имаше видъ на бисеръ, освѣтенъ отъ лжчитъ на залѣзващото слънце, а очитъ ѝ бѣха мили и кротки. Нейниятъ гласъ бѣ сладкъ и нѣженъ. Изведнажъ принцесата потрепера, падна на мраморния подъ, и флейтата се счупи. Матацаресъ не я видѣ повече. Но всѣки подарѣкъ, който получаваше следъ тая случка, имаше все единъ и сжи знакъ. Той поиска да узнае, какво означава знакътъ. Пратиха при него единъ мандаринъ — усмихнатъ старецъ, който отдавна бѣ преминалъ сто години. Брадата му стигаше до земята, а ноктитъ на рѣцетъ се завиваха като змии.

Когато видѣ знака, старецътъ позна значението му и развълнуванъ се прострѣ на земята да цѣлуне сандалитъ на царя. После прошепна: „Поздравявамъ бждещия зетъ на небесния императоръ“ — и се оттегли съ навелени очи, пълзейки на крака и рѣце.

Матацаресъ се замисли дълбоко. Ако приеме предложението, трѣбва да остави своето пжтуване; ако откаже, ще си навлѣче гнѣва на всесилния императоръ. Да избѣга, мислѣше че е невъзможно, а при това бѣше преследванъ и отъ образа на тая, която той искаше да забрави.

Така остана въ размисли до настѣпването на нощта. Когато се стъмни, той полуотвори единъ книженъ прозорецъ и погледна къмъ западъ. Тамъ видѣ звездата. Тя свѣтѣше съ такъвъ блѣсъкъ, че свѣтлината на слънцето, красотата на най-прелестното лице и усмивката на най-хубавитъ очи изглеждаха като сѣнка и мъгла. И реши да трѣгне. Всичко бѣ прибрано безъ шумъ. Когато настѣпи полунощъ, той излѣзе отъ двора и трѣгна къмъ рѣката. Пазачитъ бѣха налегнати отъ дрѣмка и спѣха прегънати въ тѣхнитъ бронзови ризници — никой не го видѣ. Рѣката бѣше замръзнала — отдавна зимата бѣше настѣпила — и той трѣгна по леда. Неговото бѣгство бѣ безшумно като падането на снѣжинкитъ по земята.